

interpretatione celarunt. Et tñ in exemplarjs
habent apud ecclesias et explanant ab eccle
siasticis viris: quãto magis ego xpianus de
parentib; xpianis et vexillum crucis in mea
fronte portans: cui? studiũ fuit omiſſa repe
tere et deprauata corrigere et sacrameta ecclē
sie puro ac fideli apire sermōe: vel a fastidio
sis vel a malignis lectorib; nõ debeo repro
bari. **Tercio** passus est beatus hieronimus
psecutiones hereticor; arrianor; vic; vt ipse
scribit in epla ad damasum papã: quos oēs
potēter euicit: et xpiana documeta publice de
sensauit: quãta vero hieronym? passus sit a
fictis amicis ipse declarat in epla ad asellam.
In oibus tamē modestiã seruans nõ nisi p
pter deũ et primor; vilitatē sibi falso detra
hentes rōnabiliter obiurgabat.

De austeritate penitētie hieronymi: I qua
quatriennio p̄seuerauit: ob quã accepit mer
cedem celestis regni.

Capitulum. iij.

Tercia ratio qz hieronymus gloriã co
piosam obtinuit dicit penitētie: de qua
cōsideremus tria.

Primo austeritatem.

Secundo diuturnitatem.

Tercio vilitatem.

Primo cōsideramus de penitētia hierony
mi austeritatē. Hanc ipse declarat in epistola
ad Eustochiũ: vbi sic scribit. Quoties in be
remo cōstitutus in illa vasta solitudine: que
extrema solis ardoribus: horridũ monachis
p̄stat habitaculũ: putabã me romanis deli
ctijs interesse: horrebant sacco membra defor
mis squalida cutis siti erbiopice carnis ob
durerat: quotidie lachryme: quotidie gemi
tus. Et si quãdo repugnantē somnus immi
nens oppressisset: nuda humo vix ossa herē
tia collidebã: de cibus vero et potu taceo: cũ
etiam languentes monachi: aqua frigida vix
vtant: et coctũ aliqd accepisse: luxuria sit. Il
le igitur ego qui ob gebenne metũ tali me car
ceri ipse damnauerã: scorpionũ tñ socius et
ferarũ sepe eboris intererã puellaz: pallebãt
ora ieiunij: et mens desiderij estuabat i fri
gido corpore: et ante hostem iam sua carne p̄
moriturũ: sola libidinuz incendia bulliebant.
Itaq; omni auxilio destitutus ad iesu iace
bam pedes: rigabã lachrymis et crine terge
bã: et repugnantē carnē ebdomadari inedia
subingabã. Et infra memini me diē crebro
fuisse cũ nocte: nec prius a pectoris cessasse
verberib; qz rediret dño increpante trãquil
litas: ipam qz cellulã meã quasi cogitatio
num mearũ cōsciam p̄meleceba: et mibimet

fratus et rigidus solus deserta penetrabam
Sicubi cōcana vallũ: aspera montũ: rupiũ
p̄rupta cernebã. Ibi mee orõnis locus: ibi
illud miserime carnis ergastulũ. Et vt mibi
testis est dñs p̄ mltas lachrymas: post celo
oculos inherētes: nõnunq; videbãt mibi in
teresse agnib; angeloz. **Secũdo** cōside
remus de penitētia hieronymi diuturnitatē.
Nã licet fuisset oibus diebus vite sue in las
bobus et penitētia: tñ in illa p̄ntia sic dura
quadriennio p̄seuerauit. Quia pacta ad bet
leem oppiduz remeauit: impetrauitq; ab epo
cirillo locũ habitandi: vbi monasteriũ p̄stru
xit: cũ monachis habitauit: multos aut; ibi
dem discipulos coadunans in sancto p̄posi
to et translatōe scripturarũ quingentaginta an
nis et sex mensib; defudauit. Tanta deniq;
lassitudine fatigat? est: vt in stratu suo iacēs:
funiculo ad trabē suspensio supinis manib;
se leuaret. **Tercio** cōsiderem? de p̄ntia hie
ronymi vilitatē: affecit? nãq; est p̄ illa suis
qz laborib; mercedem p̄peruã celestis regni.
Nam octuagesimo octauo anno etatis sue.
Duodecimo v̄o anno imperij iunioris theo
dosij: in senectute bona migravit ad dominũ.
Si q̄s vero aliquid de transitu eius noscere
cupiat: legat transitũ eius: qui licet inter scri
pturas apocryphas numeret: tamē multa sunt
ibi verisimilia q̄ in felici dormitione hie
ronymi occurrere poterit. Sicut est deuota
sacramēti eucharistie susceptio: circumstā
tium exhoratio: et in terra obdormitio: atq;
ate illius ad celũ dedu cto. Felix igit; aia illi
us q̄ in betleem onere carnis depositio: indu
bitanter p̄perauit ad xpm cũ q̄ letat in eterna
requie. Ad quã nos meritis eius p̄ducit cle
mentia saluatoris qui viuit et regnat in secu
la seculorũ. Amen.

Sermo quinquagesimus septim? de san
cto Benedicto glorioſissimo patre mona
chorũ.

Dilectus deo et ho
minibus cuius memoria in bene
dictione est. Scribant hec verba
originaliter Eccl. xlv. c. Logit me sanctitas
eximia beati benedicti: vt eius amplissimas
laudes perorare debeã. De quo licet scripser
it abun de Bregio. in. ij. dialo. libro: tamē vt
hoc dicendi ordine: quo ad populũ loqui cō
sueuimus: eius p̄conia audientib; illu celsã:
in p̄nti sermone aliqua et multis breuiter ex
plicabimus. Nã vt in sequētib; apparebit
inter sanctor; ordines: nõ mediocrē aut infi
mum obtinet locũ: quippe cũ eius noi opera